

Bos

REDAKTIE

Iedereen is tegenwoordig geïnteresseerd in het bos. Te pas en te onpas wordt het begrip „bos” gebruikt in lezingen over ruimtelijke ordening, landschapsbouw, stedebouw, recreatie en bosbouw. Behalve in de leerboeken voor de bosbouw en in de sprookjesboeken, die als twee uitersten kunnen worden beschouwd, wordt erover geschreven in nota's en brochures die de vorengenoemde motieven behandelen.

In de eerste en tweede nota voor de ruimtelijke ordening wordt veel over dit onderwerp gesproken, waarbij de verfraaiing van het landschap en de verbetering van het leefmilieu in het westen van ons land door het aanleggen van bossen wordt bepleit.

De plotselinge overgang vanuit een drukke roezemoezige stad naar het stille bos, geeft ons een gevoel van bevrijding.

Deze overgang zal in de onmiddellijke omgeving van de stad slechts kunnen worden verkregen door beplantingen met opgaande bomen die aan de flanken worden gedekt door dichtgroeïende, liefst wintergroene struiken.

In deze beplantingen wordt het geluid gedempt, de beweging onzichtbaar en neemt de stank af.

Een park midden in een stad, mits omgeven door een strook van een dergelijk bos, vestigt reeds op korte afstand de indruk dat men op vele kilometers van de stad is verwijderd.

Binnen een strook van beplanting met bomen, kan men een meer open landschap vormen met grasvelden en waterpartijen zodat het stadspubliek zich daar voldoende kan verpozen. Goede voorbeelden daarvan zijn de „Englischer Garten” in München en het „Vondelpark” in Amsterdam. Deze zijn tussen de twintig en dertig ha in oppervlakte. Zelfs de dierentuin in „Artis” ademt ondanks zijn kleine oppervlakte van rond zeven ha reeds een weldadige rust. Buiten deze in aantal beslist onvoldoende miniatuur parklandschappen heeft Amsterdam zich destijds de „uitzonderlijke luxe” gepermitteerd van een groot parkboscomplex van bijna negenhonderd ha waarvan 40 % uit opgaand gesloten bos bestaat. Ook in dit gebied zorgen de bospartijen ervoor dat de er tussen gelegen gebieden met hun schitterende vergezichten van water, begroeide oevers en grasvlakten, rust en beslotenheid ademen. In dit „bosplan” begint zich het bos, als afzonderlijk element in het landschap duidelijk af te tekenen. Het miniatuur element van de stadsparken is verdwenen. Een wezenlijk element van het echte landschap, het agrarisch grondgebruik, ontbreekt echter nog.

Wellicht is het de bedoeling in de complexen van de zogenaamde sterbossen, die tussen de grote steden in het westen een plaats zullen krijgen, ook het agrarisch gebeuren te betrekken. De daarin gelegen boombeplantingen zullen langzamerhand het predicaat bos kunnen krijgen, omdat ook zij dan

